

≡ AAN DEN EINDPAAL ≡

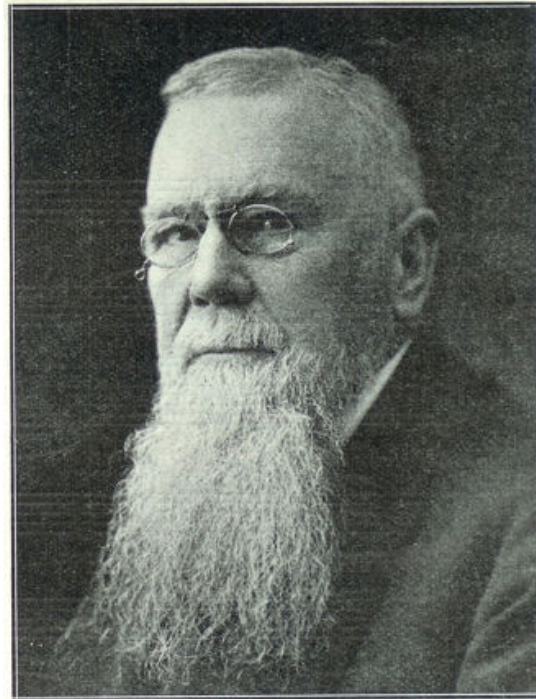
DE KOMENDE 31e DECEMBER SLUIT DIT jaar, evenals alle andere jaren, weer allerlei werkzaamheden en strevingen af. Toch weten wij wel, dat dit afsluiten in de meeste gevallen een fictie is. Neen, met den laatsten klokslag van het burgerlijke jaar naar onze tijdrekening houdt de arbeid, houdt het jagen naar een of ander doel niet op. Er wordt alleen een mijlpaal gezet. De mijlpaal wijst niet het *einde* aan van den weg, maar herinnert er alleen aan, hoe *lang* de weg reeds of hoe *kort* hij nog is.

Maar voor één bekende figuur in ons land beteekent de Oudejaarsdag thans wel degelijk een eindpaal, een slot. Ds. Welter in Den Haag, in de laatste jaren vaak genoemd in verband met zijn hofkapelaanschapschap, maar, vóórdat hij tot die betekenissenvolle positie geroepen werd na het heengaan van Dr. Gerretsen, reeds gezien en geëerd in breeden kring, legt met het einde van dit jaar zijn werk neer en verkrijgt na den zeldzaam langen arbeid van bijna drie en vijftig jaren eervol emeritaat.

Over wat hij in de reeks van ruim negen en zeventig jaren, die Gods goedheid hem schonk, heeft ondervonden, over het vele, dat hij in de zes gemeenten, die hij mocht dienen, verricht heeft, zal ik hier niets zeggen. Het zou al te zeer worden een noemen van namen en jaartallen. Laat mij alleen zijn beeld mogen teekenen, zooals het na een omgang van bijna achttien jaren voor mijn geestesoog staat.

Wie Ds. Welter ziet, wordt getroffen door zijn rustig, nobel, ja imposant voorkomen. Dat goed besneden gelaat, dat sprekende oog, die grijze, golvende baard, die nog haast niet gebogen gestalte maken onwillekeurig indruk. Doch nu is dit het eigenaardige, dat wie hem van naderbij leert kennen, hem steeds imposant blijft vinden, maar — door zijn grooten eenvoud, door zijn onkreukbare oprechtheid, door zijn hartelijke vriendelijkheid, en vooral door datgene, wat bij dezen man, die zeer wars is van vrome woorden, door alles, wat hij zegt en doet, heenschermert: zijn ongeveinsde godsvrucht. Zonder eenige plechtstatigheid, bij een soberheid, die soms haast tot verlegenheid wordt, gaat er van Ds. Welter wijding uit; en dat is het imposante, aan welks indruk niemand ontkomt, terwijl toch zijn edele beminlijkheid daaraan alle beklemming ontnemt.

Zijn arbeid geschiedde niet om menschen te behagen, maar om God te verheerlijken door de verkondiging van het evangelie Zijner rijke genade in Christus. En zie, nu heeft God het zóó geleid, dat juist deze nooit zichzelf zoekende dienaar des Woords, toen hij reeds op betrekkelijk hoogen leeftijd gekomen was, geroepen werd tot een zeer bijzondere, tot een in menig opzicht eenige taak, alleen te vervullen door een fijnvoelend hart, gepaard aan een helder inzicht in allerlei belangrijke vragen. Hij mocht onze beminde Kroonprinses door jaren lang voortgezet catechetisch onderwijs voorbereiden tot de openbare geloofsbelijdenis in het midden der gemeente; en God schonk hem het voorrecht, dat waarlijk niet gemakkelijke werk, dat iedere week heel wat tijd en kracht vergde, bekroond te zien in die onvergetelijke ure, toen Prinses Juliana — niet alleen, maar, zooals Zij het begeerd had, met anderen samen; met anderen, niet saamgelezen uit de hoogste kringen, maar gewone catechisanten, onder wie zelfs een paar bejaarden — in de Julianakerk te 's Gravenhage haar „ja”

deed hooren op de vragen bij de geloofsbelijdenis.

Het zou echter geheel verkeerd zijn, de figuur van Ds. Welter alleen te zien als hofprediker. Dat zou zijn een miskennen zoowel van het vele en uitnemende, dat hij als gewoon predikant heeft gedaan, als van de echte hoogheid van zijn karakter, die juist bestaat in zijn eenvoud. Al werd natuurlijk bij het zeer hoog klimmen zijner jaren zijn arbeidskring wat enger getrokken, steeds was hij voor velen een trouwe pastor, een ware trooster in dagen van zorg en rouw, en tot het laatste toe bleef hij als prediker iemand, die iets te zeggen had, en die dat wist te zeggen in een altijd keurigen vorm. Maar nooit was de vorm het hoogste. Altijd ging het er hem om, zijn Heiland groot te maken, en aan vermoeden en belasten den weg naar dien Heiland te wijzen, zelf gedrongen door de liefde van Christus.

Wat velen niet weten, ook niet vermoeden, als zij die nog kloeke gestalte zien, die opgewekte en nog klankrijke stem hooren, is toch waar: nl., dat Ds. Welter het al vele jaren lichamelijk lang niet altijd gemakkelijk heeft, en vaak zijn werk heeft gedaan, terwijl hij veel pijn leed. Maar als de ure van arbeiden gekomen was, vertrouwde hij met kinderlijk geloof, dat God hem helpen zou, en dat geloof werd niet beschaamd.

Thans is de ure van rusten gekomen. Maar al behoort hij straks niet meer tot de dienstdoende predikanten, en al heeft hij dan ook het Voorzitterschap der Indische Commissie, welk werk de liefde van zijn hart had, moeten neerleggen, ieder, die hem kent, weet, dat deze emeritus niet maar stil zal zitten.

Moge het licht, dat er ten tijde des avonds is voor allen, die de heerlijkheid Gods gezien hebben, hem nog lang beschijnen. Mogen zijn kinderen en kleinkinderen hem nog lang bezitten. Moge zijn vriendschap, zijn trouw, zijn gebed nog menig jaar anderen tot steun en blijdschap zijn. Ontvange hij tot den einde toe van God de genade, om, zooals het door die genade altijd met Ds. Welter geweest is: voor velen veel te zijn.

Dr. A. TROELSTRA